

LBRIS

We know
books

MAREA CARTE A OBICEIURILOR BUNE

María Menéndez-Ponte

Introducere	4		
Fără reguli!	6	Pantaleon	102
Regulile	10	Un animal de companie	108
O familie de fantome	12	Se oferă fraților	110
Familia	18	Apariția fraților	116
Ieduțul Reluțu și Oița Zoița	20	Miericel	118
Prietenia	24	Copilul singur la părinți	122
Robustiano	26	Îmbrățișări magice	124
La masă	30	Săruturi și îmbrățișări	128
Nu dorm singură	32	Motanul astronaut	130
Dormim singuri	36	Călătoriile	135
Dinți de șoricel	38	Un vecin de coșmar	136
Spălatul pe dinți	42	La duș	142
Fiul magicianului	44	În excursie	144
Obiectele personale și ordinea ..	48	Mersul cu mașina	148
Ce haos!	50	Bughi	150
Sarcinile	54	Joacă-te, pierde, câștigă	154
O întâlnire de poveste	56	Eclipsa de lună	156
Cititul cărților și poveștilor	62	Când avem o problemă	160
Norul plângăcios	64	Punga cu pupici	162
Plânsul	70	Excursiile prelungite	168
Paula și Paulina	72	Melc, melc, codobelec	170
Hobbyurile	77	Asertivitatea	176
Uriașul care creștea în lățime	78	Scrisoare către Zâna Măseluță	178
Alimentația	82	Căderea dinților	182
Nu vreau să merg la școală cu trăsura!84		O să mă doară?	184
Drumul spre școală	88	Vizita la doctor	189
Bucătarul Hector	90	Tata și mama merg la război	190
Ajutorul în bucătărie	94	Îmbracă-te singur	196
Spiridușii poznași	96	Eu sunt Robert	198
Înainte de culcare	100	Să vorbim despre emoții	204

— Rilă, nu te-ai spălat pe lăbuțe! îi amintește mama-iepuroaică.

— O să mă spăl diseară, îi răspunde iepurașul.

— Nu poți să mănânci cu lăbuțele murdare, Rilă. O să bagi toată mizeria în gură și o să murdărești și bucătăria. Iar tu, Rita, ți-ai făcut ordine în cameră?

— Ce-ți pasă ție, mamă? E camera mea! îi răspunde iepurica. Toată ziua ne dai ordine. „Rita, fă asta!”, „Rilă, fă aia!”. Zici că locuim într-o cazarmă, iar tu ești generalul.

— Are dreptate, o susține fratele ei. Ne-am săturat de atâtea reguli.

Mama-iepuroaică dă ușor din cap și îi întreabă:

— Deci nu vreți reguli? Bine. De azi înainte nu mai există reguli.

— Vorbești serios? o întreabă Rita, neîncrezătoare.

— Absolut, îi confirmă mama.

— Iuhuuuu! strigă cei doi frați, foarte încântați.

Sunt convinși că, fără reguli, vor fi cei mai fericiți iepuri din pădure, iar casa lor va deveni o oază de liniște.

A doua zi, cei doi frați se joacă fără să aibă o oră fixă ca să meargă la masă și fără ca mama să le reamintească tot timpul că trebuie să facă ceva. Ce fericire! Cei doi intră în casă doar atunci când le este îngrozitor de foame.

LBRIS

We know
books

— Ce avem de mâncare? întrebă Rilă.

— Nimic. Azi n-am avut chef să gătesc, răspunde mama-iepuroaică.

— Mi-e o foame de lup. Aș mânca o mie de morcovi.

— N-am stabilit că nu mai există reguli? îi amintește mama. E valabil și pentru mine, nu crezi?

Bombănind în barbă, Rilă se duce la cămară ca să ia ceva de mâncare, dar este îngrozit când vede că este complet goală. Nu e nimic comestibil acolo.

— Cămara e goală! exclamă el, disperat.

— N-am fost la cumpărături, spune mama. Nu am putut lăsa cartea asta din mână toată dimineața.

Rilă e pe punctul de a exploda. Dar nu îndrăznește, pentru că el și Rita au convins-o pe mama să elimine regulile.

Rita intră supărată în camera ei, dar o consolează gândul că va merge la o petrecere și va mânca pe săturate.

Când sosește momentul să se îmbrace însă, descoperă că toate hainele ei sunt murdare sau șifonate. Tocmai se pregătește să iasă valvârtej ca să-i ceară socoteală mamei, când își amintește că regulile au fost eliminate.

Rita regretă amarnic această decizie luată în pripă.

Este cea mai urâtă aniversare la care a mers vreodată, din cauza afurisitei de rochii, care era șifonată și plină de pete. I-a fost așa de rușine, încât abia dacă a putut mânca. Se gândea întruna că toată lumea se uită la ea.

A uitat și să-i aducă dulciuri lui Rilă, așa cum îi promisese. Ce scandal i-a făcut fratele ei! La cât de înfometat era... supărarea l-a făcut să explodeze.

— M-am săturat să nu existe reguli în casa asta! strigă el, disperat.

Mama-iepuroaică dă din cap.

— Atunci, vreți să ne întoarcem la reguli?

— Daaaa, te rugăm! o imploră cei doi frați.

Mama scoate imediat o cratiță cu tocăniță care miroase divin.

— Bine. Duceți-vă la baie, faceți ordine în camerele voastre, puneți hainele murdare în coșul de rufe și așezați masa. Mâncăm după ce terminați.

Rita și Rilă nu s-au grăbit niciodată ca acum să îndeplinească toate ordinele mamei. Și niciodată nu și-ar fi imaginat că vor fi atât de fericiți să revină la normalitatea regulilor casei.

Care este scopul regulilor?

Există reguli oriunde mergem; uneori, acestea sunt scrise și le putem citi, în alte locuri însă nu este așa. Oricum ar fi, este datoria noastră să le cunoaștem și să știm ce avem voie să facem și ce nu sau cum trebuie să ne purtăm.

Când călătorim în alte țări, observăm clar că există moduri diferite de a face lucrurile, deși nu este nevoie să mergem prea departe ca să ne dăm seama de asta. Există reguli acasă, la școală, pe stradă, în autobuz... Ba chiar putem avea propriile reguli (cum ne place să fim tratați de ceilalți și dacă ne place sau nu să fim îmbrățișați, de exemplu).

Regulile și limitele sunt bune pentru ca toți oamenii să poată acționa liber, fără a limita libertatea celorlalți. De exemplu, dacă încep să țip la cinematograful pentru că sunt foarte încântat de film, nu țin cont de faptul că ceilalți oameni au dreptul să vizioneze filmul în liniște: libertatea de a țipa intră în conflict cu libertatea celorlalți de a se bucura de liniște.

Întotdeauna există un motiv

Impunerea unor limite copiilor nu echivalează cu limitarea sau anularea libertăților. Este important să impunem reguli, dar e mai important să înțelegem de ce. Dacă regula poate fi

explicată calm și cu un bun raționament logic, atunci ea este una bună. Uneori, noi, adulții, „abuzăm” puțin de reguli; și acesta este momentul în care se pierde obiectivul final al regulilor, care fac parte din educarea și învățarea copiilor cu privire la funcționarea societății, a lumii. În acest sens, unele reguli sunt strâns legate de valorile noastre personale, și trebuie să fim conștienți de acest lucru, ca să nu facem greșeala de a considera că numai alegerea noastră este bună. Pe de altă parte, uneori facem greșeala de a nu impune anumite limite necesare pentru buna desfășurare a relațiilor. Regulile și limitele nu sunt rele, sunt necesare, dacă ținem întotdeauna cont de scop: să acționăm liber în societate, fără a încălca libertatea celorlalți.

Cum să exersăm regulile cu cei mici

Un bun exercițiu pe care îl putem face constă într-o listă cu regulile din locurile în care mergem de obicei. De exemplu: regulile de acasă, de pe stradă, din supermarket, de la școală, din grupul de prieteni, din metrou etc. Astfel îi putem familiariza pe copii cu noțiunea de „reguli” și să-i facem să le înțeleagă nu numai importanța, ci și utilitatea.

O FAMILIE DE FANTOME

Fantomin și Fantomina locuiesc într-o casă părăsită din mijlocul unei păduri, împreună cu părinții lor. E o casă imensă și cam dărăpănată, unde pot să se joace în largul lor și să șuiere precum vântul.

Uneori au chiar norocul să vină oameni să viziteze casa ca să o cumpere, iar ei se distrează la nebunie când îi sperie. Partea proastă e că acest lucru e mereu motiv de ceartă.

— Vreau să-i dispară pălăria domnului acum! strigă Fantomin.

Dar, înainte să termine de rostit porunca, Fantomina deja a făcut pălăria să zboare și pleacă râzând în hohote.

— Buhu-huuuu-huuuuuu!

— Ajutor! E o fantomă aici. Mi-a luat pălăria și râde, țipă bărbatul, alergând după pălărie și încercând să o recupereze.

— Ce prostii spui, Ramon! îi răspunde soția. Nu există fantome. O fi fost o pală de vânt.

Atunci, Fantomin, vrând să-și ia revanșa pentru farsa surorii lui, se apucă să desfacă cocul doamnei. Dar și Fantomina vrea să facă același lucru. Așa că unul trage într-o parte...

LBRIS

We know
books

— Eu am pus primul mâna pe el, strigă Fantomin.
...Iar altul în cealaltă parte.

— Dacă vreau, pot și eu să i-l desfac, spune răspicat Fantomina.

Ce doi sunt atât de implicați în luptă, încât nici nu-și dau seama cât de supărată e doamna.

— Ramon, lasă gluma cu fantomele, că nu e deloc amuzantă! M-ai ciufulit de tot.

— Da... dar... eu nu ți-am făcut nimic, se bâlbâie el, derutat.

Fantomin se năpustește asupra surorii lui și îi face ditamai gaura în cearșaf.

— Mamăăăă, se smiorcăie ea. Uite ce mi-a făcut Fantomin.

— Ea a început, o acuză el.

— Copii, m-am săturat până în vârful cearșafului. Vă certați toată ziua. Nu mai pot. De mâine mergeți la școală. Poate așa, o să învățați să vă purtați mai frumos.

— Nici nu vreau să mă uit la el, e insuportabil, declară Fantomina.

— Nici cu tine nu mi-e rușine. Ești îngrozitoare, nesuferită...

Și pornesc din nou o altă ceartă interminabilă.

A doua zi, părinții-fantomă își conduc copiii la școală. Pe drum, le povestesc cât de frumos e să înveți și să ai prieteni.

Fantomin își dorește să se joace și cu alte fantome în afară de sora lui. Fantomina, la fel.

Dar mare le este surpriza când văd că ceilalți copii nu sunt fantome ca ei. La început, sunt puțin dezamăgiți, deși se consolează imediat cu gândul că va fi minunat să poată să-i sperie fără ca părinții lor să fie de față și să-i certe. Ce distractiv o să fie!

Dar se înșală amarnic!

După ce pleacă părinții, toți copiii fac un cerc în jurul lor.

— De ce ați venit deghizați? îi întreabă Anais. Încă nu e Halloween.

Cei doi nu înțeleg nimic. Deghizați?

– Sunteți surzi? De ce purtați cearșafuri? insistă Adrian.

– Pentru că suntem fantome, răspund amândoi într-un glas.

Și, ca să le fie tuturor clar, încearcă să-i sperie cu cele mai bune tânguieli.

– Bu-hu-hu! Buuu-huuu-huuuuu!

Dar copiii, în loc să se sperie, râd de ei. Ba chiar, unul dintre ei îl apucă pe Fantomin de cearșaf și încearcă să i-l smulgă.

Atunci, sora lui sare ca o leoaică în apărarea lui.

— Hei, te rog să-l lași în pace pe fratele meu dacă nu vrei să bag spaima-n tine și să-ți transform sângele în șerbet de lămâie!

Fantomina simte pentru sora lui o afecțiune pe care nu a mai simțit-o niciodată. Își freacă recunoscător cearșaful de al ei. Ea îi face complice cu ochiul.

— Ce ciudați sunteți! reușește să spună Sergio, cam intimidat de amenințarea Fantominei.

— Voi sunteți ciudați, îl înfruntă Fantomina, lipindu-se de sora lui.

Are nevoie să o simtă aproape. La fel și ea pe el.

Amândoi își dau seama cât de mult țin unul la celălalt și câtă nevoie au unul de celălalt, chiar dacă se ceartă.

Și în această primă zi de școală nu se dezlipesc unul de celălalt.